

378

130 - 29

4322.

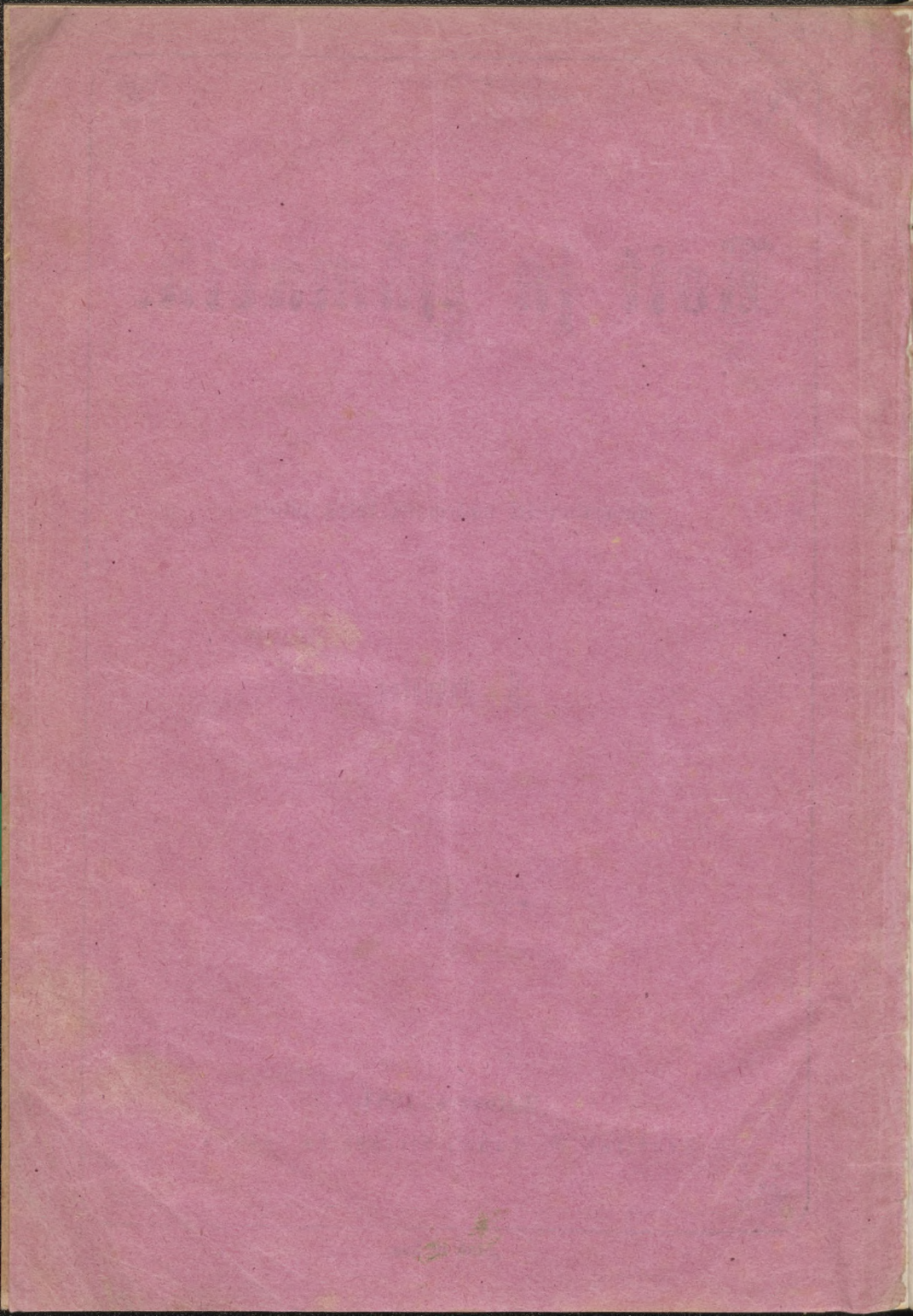
Koit ja Hämarik.

Rahvalaululik näitemäng kahes pildis.

P. Jakobson.

Rakweres, 1884.

Trükitud G. Kuhs'i kirjade ja kuluga.

Koit ja Hämarik.

Rahvaluulelik näitemäng kahes pildis.

P. Jakobson.

Rakvere, 1884.

Trükitud G. Ruhs'i kirjade ja kuluga.

Reit ja pämarik.

Reit ja pämarik. Reit ja pämarik. Reit ja pämarik.

Esensuri poolest lubatud. Tartus, 29. Märtsil 1884.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiiviraamatukogu

44750

1884. Märtsil

Reit ja pämarik. Reit ja pämarik. Reit ja pämarik.

Näitlejad.

Roit.

Sämarik.

Döfuningas.

Päewa funingas (döfuninga abifaasa).

Vanataat (Taara).

Sitjeline.

Metsa piigad (Muruide tütre).

Karjane.

Banemuine.

Stendamiise paif on nurm, mis kõiksugu lilledes ja keradise
iludusega ehitatud.

Esimene pilt.

Esimene etendus.

Sämarik, ilus noor neitsi punetava palgedega, roosa karva riides, kustund lamp käes, parg kõitjugu lilledega ehitatud peas, ilmub pahemast küljest.

Oh jõua ju ruttu, ja waikuse tund,
Kus igaüks uinutab rahulisi und,
Kus metjades waikewad lindude keeled
Ja unesje kustuwad mõtleja meeled,
Siis tuleb, siis jõuab mu kallite sealt,
Ja sammub sealt mägede, metjade pealt.
Tall jumefas nagu ja lahke ta film,
Ta tulekul ärtab ja naeratab ilm,
Ta juuksed on kullast, ta riided on kuld,
Ta sütitab põlema päikese tuld.

(waatab üle nurme)

Küll õitsjete kenaste, lehtawad lilled
Ja kastetill puna mu palgedelt joob,
Mis õhtune wilu te' õilmelle toob;
Ning loodus on waike ja palwetab taja,
Ei liiguta lehekest wuhistaw tuul,
Ei healtse ühegi linnukse huul.

(nagu ärkades)

Kus wiibid, mu kuldne, oh tule, oh rutta,
Sind ootab, sind igatseb annu ju pruut.
Too elu, too äratust looduse kotta
Ja sütitä põlema tulukest, uut.

(Koit ilmub nähtawalle)

(rõemjalt) Sealt tuleb, sealt tuleb mu kuldane peig!

Teine etendus

Roit, kollakas-punases riides, läheneb pikka Hämarikule, kumardub ja an-
nawad teineteisele täht.

Roit. Tere kuldne eha neitsi,
Anna kätt muul' taunise.
Häm. Mis ma kätt full' enam keelan,
Wõtsid ammu jübame.
Roit. Küid on meie õnne tund,
Kus ei walwa ükski film.
Häm. Wäsimusest puhkab ilm,
Doodus maitseb magust und.
Roit. Aga kas ehk Wanaisa
Meid ei juhtu nägema?
Häm. Taewa all on wail ja taja,
Wist ta uinus magama.
(Roit wõtab Hämariku pühaltult kaenlasse)

Roit. Lase mind su roosi rinnal
Kuldne eha, wiibida.
Nagu lilled muru pinnal
Sgaweste õitsed ja.

Häm. (Roibu kaenlast lahti tehes)
Ara mind nii meelita.
Mööda jõudwad õnne päewad,
Nagu lendab lille tolm,
Pimedamaks muudab ilm,
Linnu keeled joiku jäewad.
Tagast pimeduse riigist
Ilmub ööde kuningas,
Tema meie õnne üle
Ammu juba kadestab.
See siis minu armu rinnalt
Saadab põgenema sind.

Roit. Tõsi küll, mu kallid lind,
Oks ta lilli muru pinnalt
Surma jügisene külm?
Aga kas siis kangel olles
Tahad unustada mind?

Häm. Ennem kustub eha tähte,
Langeb taewast kumaw kuu,
Kui et unustaksin sind.
Uhu, truu on minu rind,
Tõtt full' räägib minu suu.

Roit. Salasõbrus, südiside,
 Igawene armu sõim,
 Olgu meie tugew pide,
 Olgu meie õnne taim.

Häm. Runni elab kõrgem waim,
 Restu meie armu sibe,

Roit. Tule, kuldne eha neiti,
 Anna mulle roosi juud,
 Siis saab meie armu sibe
 Igaweste kinnitud.

(Suuandmise ajal saab taga pool kengaalil tuld tehtud.)

Häm. Kuule, kuidas puude sadmul
 Sala sõnu kuulusse?
 Loodus pani tasafeste
 Meie tegu tähele.
 Põesab sala jehistawad,
 Ill see räägib lillele.
 Tuule hood, need teadustawad
 Meie õnne ilmale.

(Õpik hakkab taga pool laulma.)

Roit. Kuule, kuule, metsa salus
 Õpik kena lugu loob,
 (kuulatawad)

Häm. Tema laul nii ilne ilus,
 Waisujesse etu toob.

Roit. Ta on õnnis õitse lindu,
 Päewa ette kuulutaja.

Häm. Tema kuldne laulu kaja
 Süitab armu leegid riindu.

Roit. Kes sealt tuleb kergel sammul
 Läbi puie läheneb?

Kolmas etendus.

Ditseline tuleb endiste juurde.

Ditsel. Teid ma teretan, taewalik paar!

Roit. Tere Zumaline, Ditseline.

Ditsel. Andke andeks, ehk segasin teid?

Roit. Pole sest wiga,
 Nuwäärt Ditseline ei pahanda meid.

Häm. Wist ja looni siin sõõtnas laud?

Ditsel. Ja.

Siiit mitte kangel olen ma hoostega ditsis,
(tella totin)

Kunlge, telladgi kostavad jeie.

Dhtast ood ma korjasin puud ja raagu.

Tegin siis tulufse ette, nagu ifka.

Dits'listel wanast ju pruugitan oli.

Jetufin maha, soendasin ennast ta paistel.

Sääjed ja kihud ei tulnud siis ligi.

Suits on nende paremaks laitsmise rohuts.

Hobujed sõivad waguši pöesaste wahel.

Taarale tänu, rohtu on tänawu küllalt.

Karjastel ja dits'listel pidu!

Koit.

(tõne jekka) Kuda juhtusid ja jeie?

Ditsel.

Korraga tõstsin ma pead ja waatafin umber.

Nägin üht ilusat kumawat paistust.

Armasin päikese tõuswat, targasin üles.

Astusin rutuste lähema küntatse otja.

Päikest ei olnud weel näha: Teid ma nägin.

Nuttasin ligemalt waatma.

Koit.

Wäga hea, et tulid me' ajafest wiitma.

Dits'liste elu on lõbus, nad laulawad palju.

Nalja ja lustiga wiidawad eneste aega.

Kunlawad õõpiku lugusi, laulawad jekka.

Minagi õppisin nendelt jo mõndagi laulu.

Säm.

Ka minul on meeles „õõpik“, jee ilusam lugu.

Koit.

Laulgem siis teda. (Laulawad)

Miks laulu laene lahkeste,

Õõpik! õõpik!

Käib kulla keelel jüdame,

Õõpik! õõpik!

Wait wainu puni ja pöesastit,

Mis hõbe heal nii imelik:

Õõpik! õõpik!

Tark taara linnute.

Säm.

Ütle dits'line, kes õpetas sulle seda laulu?

Reegi jurelik wiist küll mitte?

Ditsel.

Ingel õpetas.

Säm.

Ingel?

Kust tuli jee ingel, mill' õpetas tema sind laulma?

Ditsel.

Kui lubate, siis jutustan teile.

Säm.

Koit.

(ühest hinst) Jutusta, dits'line, jutusta meile.

Ditsel. Palju aastaid on sest ajast mööda,
 Wilets ja halb oli diit'liste põli,
 Rõemu ei tuntud, mures me' jõõdine loomi.
 Nuttes läks karjane hommikul karja,
 Nuttes läks diit'line õhtatel diiti.
 August oli meil endisest ajast veel küllalt
 Päritud kulda isaija muistestest päiwilt
 Aga uut ei õpetand keegi.
 Ometi lõppes see põlastaw põli lord otja,
 Parem aeg algas. Taara tõi karjastel kaitset,
 Diit'listel õnne; lõpetas leinaja fuurtmist.
 Karjatjed läsimad kofku, diit'lised ühes,
 Pidasid pidu, andsimad peastjalle tänu.
 Aga kedagi 'polnud, kes priiuse rõemu,
 Taara auu ja kaitseja kütust
 Diit'liste ja karjaste paremaid päiwi
 Luluga lõbus and oleks: —
 Seal siis ilmus üks ingel, tõi meil laulu
 Õpetas karjastel lugust, aratas walmu.
 Tema see õpetas sedagi õõpiku laulu.

Sä m. Inglile tänu!

Ditsel. Riigid on aeg mull tagasi minna,
 Warri on hommiit ja hobusi tarwitati tööle,
 Päewase tuleb ja walgust toob pimedale ööle. (lähes).

Roit. } (ühest suust) Sead päewa sulle, diit'line.
 Sä m. }

Roit. Eha neitsi, mis sull wiga?
 Miks sa ära kahwatad?
 Näed sa päitje kuningat
 Raugelt juba tulewat?

Sä m. (harter) Rauemaks ei wõi ma jäeda,
 Pean ruttu minema,
 Ühe noorik tõstab peada,
 Hakkab mind ju nägema.

Roit. Anna kätt mull, kaimikene
 Enne, kui m'ust lahtud sa.

Sä m. Eks me' jälle kofku saa.

(Annab lambi Roibu kätte, lähes ära.)

Roit. Sealt ju ilmub ilu palgel

Kuldne päewa kuningas,
 Sillel õitswad tema jälgel,
 Ilm ta ümber säramas.

(Lampi põlema pannes.)

Artage nüüd mets ja mägi,

Mine lahti linnu keel,

Mõlgu lahke laulu meel,

Elu toob sull' päitse wägi!

Meljas etendus.

Päewa kuningas ilmub. Koit amab põlewa lambi tema kätte, läheb ära. Lõppets Hämarit.

Päewal. (enejelle) Wanataat on selle igaweise walguise lambi minu hoole alla ujaldanud ja mind walitsejaks pannud üle kõige, mis selle walguise all elab, liigub ja healtseb. Koidu ja Hämariku andis ta mulle abilisjeks. Praegu oli see õnnelik aeg, kus nad teineteisele kätt anda wõiswad. Nad on õnnelikud; nad armastawad teineteist. Aga mis on siis diere armastus? Ta on elustaja waim looduses. Putukad, loomad, linnud, lilled — kõik äratab armastus elule. Ka minu süda on täis armastusest, sest kus ma ennast näitan, seal õitsewad lilled; kuhu ma waatan, seal hakkawad linnukesed laulma. — Hämarik! Hämarik! Ma oleksin su üle täde, kui koit mitte mu ori poleks! Mull on wõinust ja wäge, aga see ei wõi mind õnnelikuks teha, mu süda on rahuta ja mõtleb alati endise õnne aja peale tagasi, kus ma oma kalli mehe kaenlas wiibisin. Aga kui Ilmarine taewa wõlwi oli walmistanud, päiffe kuu ja tähed kaima pannud, ärkas wanataat ülesse, kitis Ilmarinet tema osawa töö eest. Aga ta armas süiski lahke walitsejat tarwis olewat seada, liht, kes päikese, teist, kes kuu ja tähtede üle walwaks, et nad ühel ajal taewa wõlwi alla ei tule. Õnnetuiseks ei leidnud ta kedagi muud, kui wõttis mind ja mu kallist abikaasat, lahutas meid ühest ära, seadis teda Dõkuningaks ja mind Päewakuningaks. Nüüd ei saa meie teineteisega uialgi kokku. Minult mõnikord, kui ma wuttu mäe tagant wälja astun, wiibib ta weel orus ja meie wõime teineteist eemalt teretada. Aga ta peab jälle wiibimata ära minema, sest wanataat walwab meie üle. Tihti nutan ma palju pisaraid, selleks ajaks katan oma lambi halli waiwaga linnu, sest kurb süda ei sall heledat walguist. — Aga nüüd on aeg puhkama minna (waatab enese ümber). Kuhu jäeb Hämarik? ta peab ju lambi ära kustutama. (Hämarik ilmub.) Seal ta on (annab lambi Hämariku kätte). Head ööd, mu laps! (Ära.)

Gämi. (Kustutab lambi ära.) So, täna on mu töö forras. Päem on jällegi mööda ja öö oma wäikse wiluga jõuab kätte. Sind jätab laulu, lill tõmmab enese lehekese wilu eest warjates koomalle. Inimene uinub magama ja kuu tõuseb taewa telgi all ülesse. (Kuu tõuseb.) Täna ei wõi ma mitte kauaks jäeda; Dõkuningas jõuab pea seie, siis ei tohi ma süin olla. Head und sulle, uinuw maailm! (Ära.)

Wies eten dus

Döfuningas mustas riides, tähefroom peas, ilmub, Pärast Ditseline ja Metsapiigad.

Döfuning. Kõik nii wäikne, nii eluta, nii pühalik, just nagu mu enese süda. See suur Taara tempel, see lilledega ehitatud looduse koda, see mets, see nurm, see wesi, — kõik on wanataat mu walitsuse alla usaldanud. Ta süski pole mull sellest rõemu. Mu süda on külm, palg niiske, silmad wäsinud — Päike! Päike! kus wiibid sa praegu? — Tah millionid äratada ja kofutada ju lahke filmawaate, aga minu südamesse ei wõi ta soojust jaata ega mu pisaraid älmist kuuwatada. Meie oleme Igaweste lahutatud. Hommikul, kui ta mu jälgil kõnnib, leiab ta mu pisaraid rohul ladwade ja halja lehtede peal hülgamast, mis sinna langejivad. Ta annab neile oma palawat suud ja tema kuumad motad kuuwatavad neid sealt peagi ära.

Ditsul, kui ma oma walitsuse walda astun, jääb mu tulekul kõik loodus wäikseks. Lind poeb lehestikku, inimene urtsikusse, loom peigasse. Keegi ei tereta mind mu tulekul. Minult õopit ja ditseline teewad mulle rõemu ja lahutatavad mu meelt. (Õopit hakkab taulma.) Kuule! seal ta lallabki, see armuam sind kõige lindude seast. Aga kuhu jääb ditseline, oma wilega; aeg oleks temal ka juba tulla. Ta lubas mulle täna uue tüki ette pühuda. (Ditseline ilmub wilet puhudes.) Seal ta ongi. Tule wa jõber, ma wotasin sind juba.

Ditsel. (kübarat tergitades) Tere, jumalik kuningas, Döfuning. Rõemustab mind, ditseline, et ju wilet jälle kuulen, Puhu edasi. Su wile näib uus olema.

Ditsel. Gile wast tegin. Ta on üks neist parematest, mis ma tänawu jumel teinud. Kui esimest kord müristas ja paju loor lahti läks, siis tegin ühe, see oli küll ka hea aga selle wasta polnud ta ometigi. (puhub) Kui hommikul loomad koju ajasin, piitsin ta wäge loitu, praegu wõtsin sealt wälja ja ta hüüab nagu Taaweti ülema mängumehed pill. (puhub jälle) Tüll lippu ja tall lappu, küla pois wiis.

Döfuning. Tasa! tasa! Wanataat ei jalli jarmatseid lantusi. Aga teleta mulle ära, mispärast panid sa oma wile siis päewa ajaks wee loitu?

Ditsel. Ta oleks minidu ära kuudanud ja triimpu läinud, poleks enam healt annud.

Döfuning. Küid mõistan. Istume, ja sinna, ma teie kannu otša maha ja sina lööb ühe kena loo, ma kuulen pealt.

Ditsel. See meelega, kuningas. (lööb ühe wiru maltsi, kui seda ei osata siis tehahe musikat. — Tagasi tulewad tats noort neiu ja hakkawat tema wile järele tantsuma.)

Döfuning. (taha poole waadates) Mis jahin seal on? (ditseline jätab puhumist waatata neiu poole. Wiimised lähwad ruttu ära.) Mis neiu need oliwad, tunned sa neid?

sihting Diitel. Reedmon muru seide stütred, meie hiiname neid in et sa
piigaks. Nad tulewad tihti mu wile, järele tantsuma aga kuuwad ära,
kui nende ligemalle lähen. Kui ma hõikam, siis kostawad naad malle
metjast wasta.

Doornung. Puhu weel, eht tulewad jälle nähtawalle.

Diitel. (puhub; metja piigad tulewad wüeste tantsuma. Benggali tule
walgusel langeb wähetate.

Teine pilt.

Esimene etendus.

Päewatuningas, walges riides, sinine, loot peas, tagapool, päitse lamp käes.
Pärast Karjane.

Päewt. Kohise tuul! Wulise hallitas! Lööd lutu kalake! Loodus
pea lusti pihu, ma saadan seda walguft su ehte kotta. Sinud laulge
tooris, tehes rõemu põllumehele, kes higitseb põllul ja waewab emast wäljal;
farjatielle, kes künka otias istub ja loomi hoiab; jalutajalle, kes laisal
jannul mõõda teed kõnnib. — Sinuasiata püiad ja minuga tött wähtida,
loodus; ja naeratad niipea kui ma su peale waatan. — Seal, tuleb üks
karjane.

Päewt. (tuleb toeraga ette poole, wõtab pajuma setjast, puhub.) Ei taha
hüida, on päikese paistel ära kuuwunud. (Wistab pajuma maha, wõtab märsi
õlast, istub maha ja hakkab sööma, toerale.) Sinu filmad põlewad ka leiwa jä-
rele; küll jaad ka tükkise. Oled wa hea frants, aga armastad loomade,
jabasi rebida. Kümme aastat oled ja mind juba teeninud ja kui sügise
tuleb, wõin sind weel mõne hulguise kunstimehele ära müia, kes sind kobe
jala pealt tantsuma paneb. (Stuue warutaga otja efsi pühtides.) Päike on täna
õige kõrwetaw. Lähen istum õige sinna puu alla. So, siin on jahedam.
(Wõtab kübara peast ära, teeb märsi lahti.) Tänapäe märsi warandus näitab
wälja, et ma jälle wa otja maffi juures korda olen. On wa ihnus mees
ja ta perenaine niisamuti. Mis leiwa kannikas see on, nagu hea mehe
rustas, filgud punased nagu pargitud, wõi kibe kui tubakas. Homme on
ford Saagurahwa juures. Seal saab õmetigi tubliste süia, ja märssi
jaab tassida, et pihad walutawad.

Päewatuning. Karjane, ja nimetäsid mu nime tunned, ja mind
kes ma olen.

Karjane. Ma usun, ja oled mõni metja halgjas, kes peegliga
mängib, et farjastelle päikest näidata.

Päewa kuning. Ei ole. See pole mitte peegel, vaid päikese lamp. Mina olen päewa kuningas.

Karjane. Plegi siis mu silgud walgeks, aga ära kõrweta mu nägu.

Päewa kuning. Tänamata karjane! Ma kutsun wanataati, et ta sind karistab (lähed ära).

Karjane. Niisugusi halgjaid on ennegi nähtud, aga mis risti inimene neid karta pruugib. — — (kõue mürin on kuulda).

See on ju kõue mürin. (nägu lähed tõsijets.) Tarwis kari koju ajada enne, kui wihma sadama hakkab. (torjab asju totku. Mürin lähed waljumaks.) Pisser müristab waljumine. Ilm lähed kolebaks. Mustad pilwed tõusewad mitmelt poolt üles. Ilma kahjuta ei lähe wist tänane õhta mööda. Kui aga wiimne päew ei tule. Sumal hoibku! — Tule frants! hakkame minema (ära).

Teine etendus.

Wanataat, hall habe juus, kübar peas, tepp kões, ilmut. Kõue mürin ke tab edasi, aga mitte enam nii waljuste.

Wanataat (ijenejette) Ülemeelselt lähewad need surelikud põrmud! Kui neile päikest paista lasen, pole nad rahul; lasen ma wihma sadada, on jälle paha! — Mis minu nõu järele sünnib, ei saa keegi surelik äärmama, minu tarkuse raamatud jäewad neile igaweste luku taha. — Sa waata mis nõudrad nad on! Korra lasen Pifert pörutada, siis tõhkuwad nad ära, wärisewad nagu hawa lehed ja nende ülp meel poeb alanduse waiba alla peitu. (Seidab muru peale magama. Ilm on ära waitend) So, siin wõin nüi- kausa puhata kui päikese kiired mind ülese äratawad (uinus magama).

Kolmas etendus.

Samarit, wähe aja pärast Koiit.
Sä m. Lähed jälle wabalt waatwad
Laja ilma luhale,
Põgenejad pilwed saatiwad
Pifre pojad rahusse.
Loodus näitse ilu ehtes
Taara hiieks muudetud,
Pisar läigib punde lehtes,
Tuule hoog on waitenud. —
Tule nüüd, mu ihaldus,
Sõua, kuldne Roiduse!

- Roit.** (ühmub). Tulen, tulen kallite.
Sinu on mu armastus! (annab täti)
- Häm.** Tasa! tasa! Taara kuuleb, (näitab Wanaisa peale)
Ärtab unest ülesse,
Kariatab meid kurjaste.
- Roit.** Lähme temast eemale (taganevad)
- Häm.** Kui ep ta meid eile näind,
Meie sõbrust silmanud?
- Roit.** On ta meie jälgel käind?
- Häm.** Tema film ei maganud
Walwas meie armastust.
- Roit.** Wist ta meie jala sõnu
Kuulis tuule tuhinalt?
Wõi ta wäsimata filmad
Waatisid taewa wärawalt?
- Häm.** Ei, ta walwas ligemalt:
Kui me' eile lahkusime,
Kui ja minuist maha jäid,
Astusin ma kergil sammul,
Kõndsin mööda wilja päid,
Sõutsin lendes metsja ladvul,
Jõutsin mäe harjale:
Seal siis seisis wanate.
Ei ta lausund mulle sõna,
Waatis ainult tõsiselt.
Ma ei jäenud seisatama,
Jõtsin alla mägetelt,
Tema waatest tundsin ma,
Et ta meie sõbrust näind.
- Roit.** Ega meie kurja teind,
Armastust ei nuhtle ta,
(Ditteline tuleb wilet puhudes. Roit ja Hämariit näitawad käega, et ditteline peab tagasi minema. Wiimane läheb. Wanataat ärtab ülesse. Roit ja Hämariit tahawad ära põgeneda.)
- Wanataat.** Tulge seie mu lapsed, miks teie mind kardate.
Ligemalle, ligemale! (Roit ja Häm. tulewad ta juure.) Kes siin wilet puhus?
- Roit.** Ditteline.
- Wanataat.** Sige hea, et ta mind ülesse äratas. Mull on teile midagi rääkida, mu lapsed. Kuulge siis: Ma panin tuna eile tähele, et teie teineteist armastate. Minu soow oleks teid täieste õnnelikult teha. Wõtte siis üksteist eneselle ja täitke eneste kohust mehina ja naisena.
- Roit.** Wanataat ära rifu meie rõemu mitte. Lase meid igaweste peiuks ja mõrsjaks jääda,

Hä m. (kõneleb edasi) Jest peiu ja mõrja põlves oleme oma õnne leidnud, kus armastus ikka noor ja uus on.

Wanataat. Kui see teie soov on, siis tahan teile seda lubada. (õnnistates). Minu õnnistus olgu teie ettemõnnijele abiks. Hoidke aga jelle eest, et teie seda õnnist põlvele ei teenta! Nii mõite rahuga oma tööle minna. Kui Wanemuine kannelt mängima hakkab, siis tulge kofku

Roit.)

Hä m.) Küll ikka Wanataat (summutamata ja lähemad ära).

Neljas etendus.

Wanataat üksi, pärast Wanemuine, siis tõit peale karjatse.

Wanataat. On wa tubli japp see Imarine. Kui ma magan, mõtab ta tüli wäste taub jellest ilusa taewa mõlwi ja paneb päikese, kuu ja tähed käima, et lust näha. Et aga nende läti korrapärast olets seadisin Päewa-ja Döfuninga ja andsin neile Koidu ja Sämariku teenijateks. Aga ma olen tähele pannud, et Döfuningas ja tema abikaasa labus elades õnnetumad on. Nad sooviksid, nagu ma näen, teineteisega kofku saada. Saagu siis nende soov täidetud. Selleks tahan neile iga aasta siin põhja piiril ühe pidu teha, kus iga armastaja oma armastavaga kofku saab; kus Päew ja Dö, Roit ja Sämarik endid igawesjel lambi walgulsel ühendawad. Ka Ditteline saab oma Metsa piigaga kofku. Wanemuine mängib oma kulla keelelist kannelt ja mu lapsed peawad rõõmsad olema.

Wanemuine (tuleb kannel kaenlas). Head hommikut sulle, Wanataat!

Wanataat. Tuled ja juba, wa kallis. Sinuta on muil igaw. (annawad üksteisil kätt.)

Wanemuine. Ma olen ju julane, suur Taara.

Wanataat. Äta seda. Laulit ja julane, need ei sinni kofku. Sa oled mo sõber, mu wend. Sinu laul toob ka Sumalatele pisarad silma. Sa kui ja oma ilusamat tandle lugu kõnna hakkasid, see pui jätaks oma kaswanist ja lasteks laduwa kuulata des longu. Kui ja tähed unustaksid oma käiku ja waataksid imestele des alla poole; inglid kogutaksid endid hulgana kofku ja paneksid eneste kõrwad wästa taewa mõlwe kuulatama ju kenamat laulu.

Wanemuine. Endistel õnne aegadel käisin ma mõõda kaljuwalda ja lõm lugu. Kord istusin Taara kannuistse künka otja maha ja hakkasin ajawitteks kannelt kõnna. Korraga tõstsin omad silmad üles ja nägin enese ümber kõhuga looni, kes waitfist mu mängimist tähele paninud. Seal oli karu kõhul maas ja waatas terajest mu sõrmede peale. Hunt ja rebane liuritsid pösa tagant. Sänes kullitas arglikalt künka otjas. Draw rippus otja külles. Linnud jorutasid oma nolle ja kuulat

tasivad. Dõpif oli nii julge ja lendas mu kandle pulga peale, kust ta kõige peenemad healed ära õppis. Emajõgi oli seisatama jäenud ja kalad pihisivad enda ninad weest wälja aga nad ei kuulnud midagi, sest kõrwad jäiwad wette. Ka inimene oli tulnud ja kuulas mu laulu hooplega, nii et ta kõik mu wiisid ära õppis. Kui ma wiimaks oma laulu lõpetasin ja kandle käest ära panin, hakkas igaüks oma õpitud lugu laulma.

Wanataat. Et ja oma laulu kõitidelle, oled õpetanud selle eest pead ja kuldse tooli peal istuma ja taewalistele oma laulu ette laulma.

Wanemuine. Oh, wanataat, aeg oleks, et ma ka jälle kord alla ilmasse jaeffin, et inimestele oma laulu kuulutada wõin. Ma saatsin küll oma julased alla, et nad mu laulu pidwad õpetama, aga nad unustasivad tee peal muist ära ja laenasivad enestele wõeraid lugusid. Minult ikka on kõik meeles pidanud, teda ma Wirusse saatsin, see oli Wirus laulsi.

Wanataat. Olgu siis nii. Sa jäed oma kandlega alla ilmasse ja igakord, kui sa laulma hakkad, tuleme meie tagant taewa ruumidest maha inimeste jekka sinu laulu kuulama.

Nüüd löö üks lugu, et pidulised kofku tulewad. (Muusika hakkab mängima, selle aja sees tulewad Koiit ja Hämariit teine teisele küljele ühendawad endid teist näitepõrandat, siis astuwad Wanaija ette. Dõ- ja Päewatuningas teewad niisamuti; siis Sitteline Metapiigaga. Kui nad kõik ta ees seisawad waitep muusika. Wanemuine wõtab sõrmed kandle pealt ära.) Teie kõik olete mu armsad lapsed ja teie õnn on mu illem eesmärk. Sellepärast olen teid täna pidule kutsumud, et üheskoos õnnelikud wõiksite olla.

Siimene paar. Tänu sulle, wanataat.

Teine paar. Auu Taarale.

Kolmas paar. Meie kiidame sind Wanaija.

Wanataat. (Kõidu ja Hämariitule.) Ma näen teie silmist hiilgab armastuse rõõm, teie palgel õitsseb õnne puna ja igawene noorus. Olge ikka mu head lapsed.

Koiit. Cha neitsi roosi-rinnal
Nooreks jäeb mu armastus

Häm. Kadugu kõik kurwastus
Meie elu õnne rannal.

Wanataat. (Dõ- ja Päewatuningale.) Sa õnn naeratab ka teie näul. — Ma nägin teie igatsust, tundsin teie kurbust, mis mu lahutamine teie südametes sünnitab. Mu nõu on, seda jälle heaks teha. Iga aasta määran teile ühe kofkusaamise aja, millal teie pidulikust ehtes teineteise kaenlas ümber põhja naba heljute. Selleks ajaks panen ma sinna, kus sügaw lumi oli, lilled õitsema ja kus jae seisis, rohutu kaswama. Sinnufesed peawad kõige selle aja, kus teie teineteise kaenlas wiibite, ilusaste laulma.

Dõkuning. Kui meid juhib Taara käsi,
Nõemuks muudab kurwastus.

Päewatuning. Selge nagu lätte mesi
Olgu meie armastus.

Wanataat. (Ditselisele ja Metsapigale.) Sa sina Ditseline olid
ikka mu meele pärast. Sa ei pilkanud tial mu julaseid, ei pahandanud
mind kunasti, sellepärast wõid ka sina täna oma ammu igatsenud Metsa-
piigaga õnnelik olla.

Ditsel. Ditseliste laulu taja
Kiitku Taara kätte tööd.

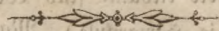
Metsap. Laulgu talle päewad ööd
Tema lehtam lehe-maja.

Wanaisa. Näid annan teile luba lusti lüüa ja tantjüda, Wane-
muine mängib kannelt. Ma ise pean ära minema, teised ootawad mind
taga taewa tubades. Olge rõõmsad mu lapsed, aga ärge liig kauaks pidule
wiibige, waid mötelge oma fohuste peale. (Wanataat hakkab minema.)

Rõif: Kui on forras päewa töö
Siis on rõõmus pidu-öö.

Wanemuine seab sõrmed kandle peale. Muusika hakkab Wiru waltsi mängima. Pidu-
liik lähmab tantjüma. Bengaali tule paistusel langeb eesrie. Muusika waibeb.

Dts.

Subscription price, Five Dollars per Annum in Advance

Single Copies, Fifteen Cents

Entered as Second-Class Matter, May 26, 1892

Postpaid

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Act of October 3, 1917

Authorizes the mailing of this publication at the special rate of postage provided for in Act of October 3, 1917

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

Postpaid

**G. Kõh's'i kuluga Rakweres on trükitud ja igas
raamatu poodis saada:**

	Rop.
Kirjakirjutaja ehk juhatus, kuidawiiši tuleb mitmesugusi kirjasi, kontraktiisi, kwiitungiisi, wõla- ja wolikirjasi, testamentiisi, rehknungiisi, weksliid ja armastuse kirjasi kirjutada. Kirja pannud P. Jakobson. Hind	40
Mõistlik seltsiline. Noore rahwalle õpetlikuks ajawiiteks ja juhatuseks seltsilikus elus. Viisaks: Armastuse kirjad ja armastuse laulud, lillekõne, Gesti-Soome jumalad, nime-salmid j. n. e. Kirjutanud P. Jakobson. Hind	20
Mitmesugused armastuse kirjad ja wastused. Juhatus noore rahwalle armastuse ja kõiša asjus. Hind	20
Lühikene geograafia ehk Maade teadus küla koolidele. Kõrku seadnud J. J. Lorenzsonn. Hind	12
Raal ja Damajanti. Üks ilus India maa wana jutt. Hind	13
Tarkuse ja wooruse pilbid ajaloust. (Gesti Kirjameeste Seltsi toimetused). A. J. Naudlepp. Hind	15
Rahwa head ja wead, ehk: kümme lühikest kodu õpetust. G. Krickmann. Hind	12
Kolmed wanemad. Õpetlik kõne. J. M. Sommer. Hind	10
Pinnin ja Babuurin. Iwan Turgenjew'i järele juttustanud J. Pinnamägi. Hind	20
Gesti rahwa wanad juttud. Rahwa suust üleskirjutatud. P. Käär. Hind	12
Põlgdus ja armastus. Gesti rahwalle juttustanud J. Brever. Hind	25
Wäitfed Ameerika elu pilbid. Tutustus noorele rahwalle. Hind	12
Surnu pruut. Ilus ja hale jutustus Rootsimaalst. J. M. Sommer. Hind	8
Raksteisklammend aastad Mustlaste seas, ehk: Kuudas külm, nõnda lõikus. Õpetlik jut, M. J. Eifen. Hind	6
Soonas merehädas. Üks wäga hale ja armas jutt. Kirja pannud G. Krickmann. Hind	8